

værende Regering har sikkert enhver Grund til at tænke meget nøje over, om ikke dens egne Interesser bød den, hvis der var Mulighed derfor fra Højres Side, at tage den store Grundlovsændring op. For der kunde jo være nogen, som lurede paa, som vare interesserede i, at dette brast og faldt sammen for Regeringen ligesom saa meget andet, og at denne Regering endte fuldkommen negativt.

Naar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) for ikke lang Tid siden meget skarpt har betonet, at han vilde den lille Grundlovsændring for derigennem — den ærede Ordfører slog jo ogsaa noget derpaa, selv om han ikke betonedede det saa skarpt som det ærede Medlem fra Ringkøbing gjorde forleden —, at gøre Folketinget stærkt til at gennemføre den store Grundlovsændring, den privilegerede Valgrets Afskaffelse ved Forhandling, naturligvis, hvis Landstinget og Højre vilde være med dertil, men ogsaa naturligvis gennem Kamp, saa er det jo i og for sig heller ikke nogen særlig anbefaling, naar den lille Grundlovsændring skal gennemføres af den nuværende ret moderate Regering i Forhandling med Højre.

Det er egentlig snarere at lægge den Sten i Vejen. Jeg kunde selvfølgelig forstaa, at man vilde sige: Vi ville ikke tage den store Grundlovsændring op, vi ville ikke rejse Spørgsmaalet om den privilegerede Valgrets Afskaffelse, vi ville ikke lægge os ud med vore allierede ved Folketings- og Landstingsvalgene, vi ville i det hele ikke kæmpe, vi ville Fred mellem Højre og Venstre, vi ville Forhandling, og vi ville slet ikke røre ved det Spørgsmaal. Det, kunde jeg tænke mig, kunde lokke Højre til at sige: Ja vel, naar vi slippe for at tale om den privilegerede Valgret, lad os saa endelig slaa til! Men naar Føreren for Venstre paa Forhaand erklærer, at dette Forslag kun er det første Skridt, at det kun er det ene af de bekendte to Tempi, som ikke ere Tempi, men kun Skridt, som skulle tages, er det egentlig ikke nogen stærk anbefaling overfor Højre, saa er det jo i Grunden at raabe til Højre: Vagt i Gevær! Saa er det i Grunden at opfordre Højre til at gøre al den Modstand, det formaar mod den lille Grundlovsændring, fordi denne kun skal være den Strikke, Højre tager om Halsen for selv at blive endelig hængt. En saadan Udtalelse fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) kunde tyde paa, at han ikke nærer en alt for grundmuret Tro paa, at

det skulde lykkes at komme frem ad den Vej, men ikke har saa meget imod, at den nuværende Regering prøver derpaa et Aars Tid eller 2 eller 3, og saa kommer der andre Tider, andre Situationer og nye Mænd, som kunne prøve paa de Maader, hvorpaa det da kan gaa.

Spørgsmaalet er altsaa: Hvad vil Højre? Man kan opkaste det Spørgsmaal, om det var alvorligt ment, om der var nogen ærlig Villie bag det. Højres Ordfører sagde i November 1909; det er ikke ganske givet. For det er ikke mig, der som en ondsindet Modstander af Højre udkaster denne Tvivl, men det er Højre selv, som opkaster dette Spørgsmaal. Jeg behøver kun at minde om, hvad den erklærede Fører for den nuværende mindre Højregruppe, det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), udtalte nu ved Finanslovens første Behandling den 12. Oktober 1910. Da udtalte det ærede Medlem fra Svendborg med Henblik paa Forfatningsforhandlingen følgende: „Der har fra forskellige Sider indenfor Højre, baade fra Politikere og fra enkelte Skribenter, været fremsat Udtalelser, der kunde forstaaes som bestemte Tilbud. Jeg ved nu ikke, hvor megen Vægt man kan lægge paa saadanne Udtalelser, idet jeg for mit Vedkommende stiller mig noget tvivlende overfor, om der bag ved disse Ord og Tilbud staar en tilsvarende Villie paa det Sted, hvor Sagen skal afgøres; jeg føler mig ikke overbevist derom, jeg kunde i saa Henseende fremføre Udtalelser af forskellige ærede Landstingsmænd, der synes at gaa i en noget anden Retning.“ Det er jo ret ejendommeligt, at det ærede Medlem fra Svendborg udtaler dette, efter at hans egen Gruppeløber — det var nemlig det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) den Gang — den 30. November 1909 havde fremsat det Tilbud, uden at det ærede Medlem fra Svendborg den Gang tog Afstand fra det og desavouerede ham. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds stod som Fører for hele Gruppen, ogsaa for det ærede Medlem, og gjorde dette Tilbud. Bagefter høre vi, at et af Gruppens egne Medlemmer stiller sig meget tvivlende overfor, om der staar blot en alvorlig Villie bag det Tilbud. Men saa spørger jeg: Hvad var det da? Var det ren Humbug, rent Mundsvejr? Var det noget, som i en vis Situation skulde stilles frem for Vælgerne, eller hvad var Meningen: kunne vi ikke faa en Forklaring paa denne mærkelige Gaade? Der er faldet endnu stær-